

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Ing. O. T., CSc.**, zastoupen Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Hřebenech II. 1718/8, proti žalovanému: **Policejní prezidium ČR**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policejního prezidia ČR, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha ze dne 13.7.2011, č.j. PPR-11970-3/ČJ-2011-0099US, a o žalobě proti rozhodnutí Policejního prezidia ČR, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha, ze dne 13.7.2011, č.j. PPR-13493-3/ČJ-2011-0099US,

t a k t o :

- I. Žaloby se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanými žalobami domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí, kterými žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí:

- Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, č.j.: KRPA-15800-3/ČJ-2011-0000IZ ze dne 20.4.2011, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A - samopal, výrobce Rusko, vz. AKM 74U, ráže 5,45 x 39 (dále též „Zbraň“) ke sběratelským účelům, dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu ve znění rozhodném (dále jen „zákon o zbraních“),
- Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, č.j.: KRPA-15802-3/ČJ-2011-0000IZ ze dne 20.4.2011, jímž mu byla zamítnuta žádost o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A - samopal, výrobce Rusko, vz. AKM 74U, ráže 5,45 x 39 (dále též „Zbraň“) ke sběratelským účelům dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 2.9.2011, č.j. 5 A 264/2011-17-18 spojil ke společnému projednání věci vedené před zdejším soudem pod sp.zn. 5 A 264/2011 a sp.zn. 5 A 265/2011 ke společnému řízení.

V podaných žalobách žalobce namítal nezákonnost žalobami napadených rozhodnutí pro překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, neboť činnost žalobce správní orgány nevyhodnotily jako sběratelskou. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.10.2007, č.j. 5 As 23/2007-143, v němž byly vypočteny tři zákonné podmínky pro udělení výjimky podle § 9 odst. 2 zákona o zbraních. Zdůraznil, že dvě podmínky prokazatelně splnil. Ohledně poslední podmínky upřesnil, že žádal o udělení výjimky z důvodu své sběratelské činnosti. Přičemž nesouhlasil s definicí pojmu „sběratelská činnost“ uvedenou v žalobou napadených rozhodnutí, neboť byla formulována v jeho neprospěch. Za zavádějící označil i správními orgány přijatý výklad svého vyjádření na ústním jednání ve správním řízení. Žalobce totiž vlastní pouze samopaly a dva kulometry z kategorie A, nikoliv další desítky druhů zbraní. Nesouhlasil s názorem správních orgánů, že jím vlastněné zbraně mohou být použity „k vedení pozemní, námořní či letecké války“. Zaměřuje se totiž jen na zbraně „k vedení pozemní války“. Odmítl tvrzení žalovaného, že by svými žádostmi mohl žádat o výjimku např. na PLDvK, tj. ProtiLetadlový Dvojkanón, neboť se jedná o kolové vozidlo o hmotnosti více než 10 tun, které obsluhuje 5 členů posádky. Dovedl tak účelovou manipulaci správních orgánů s úmyslem označit jej jako osobu, která bezcílně hromadí větší množství zbraní jež spolu žádným způsobem nesouvisejí.

Nesouhlasil ani s definicí pojmu „sbírka“ v žalobou napadených rozhodnutích. Definice byla formulována v jeho neprospěch tak, že sbírku mohou tvořit věci, které jsou unikátní, nenapodobitelné, prototypy apod. Přičemž podle žalobce lze za sbírku považovat i předměty, které budou představovat až ve svém souhrnu soubor věcí s jedinečnou hodnotou. Cílem jeho sbírky je právě vytvořit soubor zbraní, které budou představovat jednotný a ucelený přehled o používání samočinných zbraní armádami států Varšavské smlouvy ve druhé polovině 20. století.

S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2005, sp. zn. 6 A 25/2002, namítal vybočení správních orgánů z mezí správního uvážení v dané věci, když v obdobných řízeních nerozhodovaly obdobně. Zdůraznil, že v minulosti mu již bylo uděleno podle zákona o zbraních osm výjimek pro sběratelskou činnost. Konkrétně poukázal na rozhodnutí ze dne 1.4.2009, č.j. KRPA-9277/ČJ-2009-0014IAY, v němž správní orgán dospěl k závěru o existenci jeho sběratelské činnosti, zejména u zbraní automatických ve výzbroji armády a policie.

Dále namítal, že se žalovaný řádně nevypořádal s odvolací námitkou spočívající v předchozí odlišné správní úvaze při výkladu jeho sběratelské činnosti dle § 9 odst. 2 zákona o zbraních. Nesouhlasil s odůvodněním žalovaného, že ani osm předchozích výjimek nezakládá právní nárok na udělení další výjimky. Zdůraznil, že na ústním jednání ve správním řízení jednoznačně uvedl, že jeho sbírka se týká samopalů, které byly ve výzbroji armád států Varšavské smlouvy. Proto nesouhlasil s účelovým poukazem žalovaného na jím použité slovní spojení „mimo jiné“ států Varšavské smlouvy, neboť jím měl na mysli, že příslušné samopaly včetně Zbraní byly především určeny pro armády států Varšavské smlouvy. Odmítl názor žalovaného, že jeho záměrem mělo být pořízení sbírky samočinných zbraní všech armád. Rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného, že pouze hromadí libovolné zbraně bez jakéhokoliv deklarovaného či výsledovatelného cíle. Konstatoval, že se již deset až dvanáct let věnuje sběratelské činnosti. Při vytváření sbírky je však limitován jak finančními prostředky a dostupností předmětů na trhu, tak rychlostí rozhodování správních orgánů o povolení výjimek. Proto nemůže vytvořit rozsáhlou a ucelenou sbírku během

krátkého časového období. Zdůraznil, že pokud budou správní orgány vždy bez dalšího zamítat jeho žádosti o udělení výjimek, pak je jeho sběratelská činnost do budoucna zcela vyloučena.

Dále namítal, že se žalovaný nevypořádal ani s odvolací námitkou jeho členství v občanském sdružení INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION. Členství totiž prokazuje jeho zájmový vztah k policejní a vojenské technice, zejména zbraním. Tudíž je vyvráceno tvrzení žalovaného, že žalobce pouze bezúčelně shromažďuje zbraně.

Namítal nesprávně zjištěný skutkový stav, který byl vyličen ke škodě účastníka řízení v rozporu s tvrzenými skutečnostmi. Navíc nebylo v jeho možnostech prokázat sběratelskou činnost, když jeho sbírka teprve vzniká.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadená rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalším řízením.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám odmítl veškeré žalobami uplatněné námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.

Poukázal na skutečnost, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20.4.2011, č.j. KRPA-15802-3/ČJ-2011-0000IZ bylo nesprávně uvedeno jeho označení jako č.j. KRPA-15800-3/ČJ-2011-0000IZ. Jelikož však tato skutečnost nebyla před podáním žaloby žalobcem rozporována, nepřistoupil k vydání opravného rozhodnutí.

Odmítl námitku nezákonnosti žalobami napadených rozhodnutí pro nesprávné správní uvážení pojmu „sběratelská činnost“ v neprospěch žalobce. Poukázal na § 9 odst. 1 zákona o zbraních, kterým je stanoven zákaz nabývat zbraně kategorie A. Z tohoto obecného zákazu lze dle § 9 odst. 2 zákona o zbraních za splnění zákonem stanovených podmínek udělit výjimku. Zdůraznil, že každou žádost o udělení výjimky je nezbytné posuzovat nezávisle na předchozí udělené či neudělené výjimce. Nejedná se o výraz libovůle, nýbrž o naplňování záměru zákonodárce omezit nabývání vlastnictví a držení zbraně kategorie A pouze na odůvodněné případy. Nelze připustit stav, kdy by vždy žadatelům po první udělené výjimce vznikl automaticky právní nárok na udělování dalších výjimek. Proto se správní orgány nezabývaly předchozími žádostmi žalobce a nezjišťovaly, jakým způsobem v nich žalobce definoval svou sběratelskou činnost.

Rovněž odmítl námitku nesprávné definice pojmu „sbírka“ v žalobami napadených rozhodnutí. Poukázal na protokol o ústním jednání ze dne 6.4.2011, v němž žalobce přímo uvedl, že Zbraně, o jejichž výjimky žádá, nemají žádnou přímou souvislost s ostatními zbraněmi v jeho vlastnictví. Svou sbírku zbraní charakterizoval jako sbírku samopalů, které byly ve výzbroji armád států Varšavské smlouvy.

Nesouhlasil s námitkou nevypořádání se s odvolací námitkou předchozí odlišné správní úvahy při výkladu sběratelské činnosti žalobce. Poukázal na protokol o ústním jednání ze dne 6.4.2011, v němž žalobce vymezil svou sběratelskou činnost tak, že se nejedná o ucelenou sbírku, ale v širším smyslu sbírku samopalů ve výzbroji armád států Varšavské smlouvy. V odvolání žalobce tvrdil, že sbírka je zaměřena na automatické zbraně, které byly výzbrojí armád mimo jiné států Varšavské smlouvy. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl schopen definovat svůj sběratelský záměr, proto jím obecně vymezenou sběratelskou činnost nelze považovat za důvod pro udělení výjimky. Zdůraznil, že žalobcovo definování jeho sběratelské činnosti na samočinné zbraně armád mimo jiné států Varšavské

smlouvy, by obsáhlo i samočinné zbraně od výrobců celého světa. Takovýto rozsah sběratelské činnosti nemají ani profesionální vojenská muzea.

K PLDvK, tj. ProtiLetadlový Dvojkanón, podotkl, že ke střelbě je určena pouze jedna osoba, která ovládá míření a spoušťové ústrojí.

Odmítl, že by účelově, v neprospěch žalobce vykládal jeho tvrzení na ústním jednání ze dne 6.4.2011. Zdůraznil, že žalobci byla udělena výjimka na 9 ks zbraní kategorie A, z nichž 5 kusů nebylo nikdy ve výzbroji států bývalé Varšavské smlouvy a jedna zbraň byla používána těmito státy jen několik let. Tudíž většina žalobcem vlastněných zbraní kategorie A neodpovídá jím deklarovanému sběratelskému zájmu.

Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že by si žádná fyzická osoba nemohla pořídit sbírku jakýchkoliv předmětů, jelikož by nebylo možné z několika kusů předmětu vysledovat určitý záměr. Naopak základem sběratelské činnosti je představa o konečné podobě sbírky, její prezentace při žádosti o udělení výjimky a zejména pak dodržení předpokládané koncepce vzhledem k výrobcí, vývojové řadě nebo použití v určitém historickém období. Poukázal na to, že jak v ČR, tak v cizině existuje mnoho stejných či podobných souborů ve sbírkách vojenských muzeí, čímž je vyvráceno tvrzení žalobce o tom, že jeho sbírka bude představovat soubor věcí s jedinečnou hodnotou.

Poukázal na žalobcem nově formulovanou definici sbírky uvedenou v žalobě s tím, že se bude jednat o soubor samočinných zbraní armád států Varšavské smlouvy ve druhé polovině 20 století, což je opět obecným vymezením sběratelské činnosti.

K námitce žalobce ohledně nevypořádání se s jeho členstvím v občanském sdružení INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION uvedl, že žalobce své tvrzení o členství nikterak nedoložil, navíc toto tvrzení není způsobilé prokázat jeho sběratelskou činnost. Poukázal na ústní jednání ze dne 6.4.2011 na němž žalobce uvedl, že se nezdržuje v žádném sdružení zabývajícím se sběratelstvím, muzejní či vojenskou historií, pouze je členem výše citovaného sdružení. Přičemž sběratelská činnost sdružení se soustředí na pancéřová vozidla, tanky, obrněné transportéry a další vojenskou techniku, která však spadá pod pojem bezpečnostní materiál a je regulována zákonem č. 310/2006 Sb. Zdůraznil, že tato námitka nebyla obsažena v odvolání.

Nesouhlasil s námitkou žalobce o nemožnosti prokázat tvrzení o snaze vytvořit sbírku. Zdůraznil, že faktický stav žalobcem vlastněného souboru zbraní neodpovídá ani jím vymezené sběratelské činnosti.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Žalobce v doplnění žaloby ze dne 12.10.2011 žádal zdejší soud, aby dotazem na Krajské ředitelství Policie hl.m. Prahy a Policejní prezidium ČR zjistil totožnost všech osob, kterým ode dne vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně v této věci až do dnešního dne byla udělena výjimka k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A. Taktéž žádal soud, aby zjistil důvody, které vedly správní úřadu k udělení výjimky. Závěrem požádal soud o zjištění totožnosti osob, kterým byly výše uvedené výjimky uděleny a tyto předvolal k ústnímu jednání, jakožto svědky. Tyto důkazní návrhy učinil žalobce k prokázání svého tvrzení o tom, že správní orgány ve stejných věcech rozhodovaly i různým způsobem v neprospěch žalobce.

Při ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém stanovisku. Zdůraznil, že zásadním pochybením žalovaného bylo porušení zásady legitimního očekávání. Poukázal na to, že podstatou sběratelské činnosti je právě hromadění věcí. Doplnil, že pro jeho

sběratelskou činnost svědčí i členství ve spolku International Arms Collectors Association z.s. Zdůraznil, že žalobce je skutečným sběratelem, což prokazoval soudu výpisy z obchodního rejstříku ze dne 18.2.2016 a kopií průkazky žalobce ze dne 1.2.2012 č. 217275. Dále soudu doložil tři rozhodnutí žalovaného ze dne 1.4.2009, č.j. KRPA – 9281/ČJ-2009-0014IY, č.j. KRPA-9284/ČJ-2009-0014IY, č.j. KRPA – 9277/ČJ-2009-0014IY.

Žalovaný rovněž setrval na svém stanovisku a uvedl, že každý kdo žádá o výjimku dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních pro sběratelskou činnost, je povinen svou sběratelskou činnost řádně specifikovat smysluplným a realizovatelným způsobem, což se v daném případě nestalo. K žalobci předloženým rozhodnutím ze dne 1.4.2009 uvedl, že jejich odůvodnění je kusé proto, že žalobce zřejmě svou sběratelskou činnost řádně konkretizoval již ve svých žádostech.

Soud z výpisů z obchodního rejstříku zjistil, že žalobci ke dni 15.12.2015 vzniklo členství a funkce generálního sekretáře ve spolku INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION. Rovněž tak mu dne 15.12.2015 vzniklo členství a funkce prezidenta ve spolku International Arms Collectors Association z.s. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1.4.2009, č.j. KRPA – 9281/ČJ-2009-0014IY, č.j. KRPA-9284/ČJ-2009-0014IY, č.j. KRPA – 9277/ČJ-2009-0014IY vyplynulo, že správní orgán I. stupně jimi žalobci udělil výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních pro zbraně kategorie A, konkrétně pro samopal Thomson, vzor 1928 M1A1, ráže 45 ACP, samopal UZI, ráže 9 mm Luger a kulomet Maxim 1910, ráže 7,62 mm pro sběratelské účely. Správní orgán I. stupně v odůvodněních rozhodnutí konstatoval, že v řízení bylo zjištěno, že žalobce je sběratelem zbraní, zvláště pak zbraní automatických, které byly a jsou ve výzbroji armády a policie. Dodal, že v minulosti mu již byly uděleny výjimky k držení zbraní.

Soud rozhodl o neprovedení návrhů žalobce na doplnění dokazování dotazem soudu na Krajské ředitelství Policie hl.m. Prahy a Policejní prezidium ČR za účelem zjištění totožnosti všech osob, kterým ode dne vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně v této věci až do dnešního dne byla udělena výjimka k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A, dále za účelem zjištění důvodů, které vedly správní úřad k udělení výjimky a návrh na zjištění totožnosti osob, kterým byly výše uvedené výjimky uděleny a předvolání těchto osob jako svědků na ústní jednání. Soud výše uvedené důkazy zamítl, neboť se jedná o zcela neurčité návrhy na doplnění dokazování. Navíc po soudu ani nelze požadovat, aby pro žalobce prováděl průzkum rozhodovací praxe správních orgánů a posuzoval, zda lze zjištěné informace použít ve prospěch žalobce.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 9.3.2011 podal žalobce dvě žádosti o udělení výjimek k nabytí vlastnictví a držení zbraní kategorie A, a to ke Zbraním - samopalům AKM 74 U ráže 5,45 x 39, vyrobených v Rusku (dále jen „žádosti“). V žádostech do rubrik „Účel a důvod žádosti“ vepsal - sběratelská činnost.

Dne 6.4.2011 proběhlo ústní jednání za účelem zjištění dalších skutečností vztahujících se k žádostem žalobce. Úvodem správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce je držitelem zbrojního průkazu pro skupiny zbraní A, B, C, D, E. V současné době vlastní celkem 36 ks registrovaných střelných palných zbraní, a to v kategorii C 7 ks, kategorii B 21 ks a kategorie A 8 ks. Žalobce se ke své sběratelské činnosti vyjádřil tak, že se jí věnuje 10 až 12 let. Jeho sběratelská činnost se neomezuje na žádné konkrétní časové období. Uvedl, že není členem žádného sdružení, které se zabývá sběratelstvím, muzejní činností nebo vojenskou historií. Dodal, že jediné sdružení, v němž působí je INTERNATIONAL POLICE

VETERANS ASSOCIATION, které se zabývá sběratelskou činností se zaměřením na pancéřová vozidla, tanky, obrněné transportéry, letadla a automatické střelné zbraně různých ráží. K posuzovaným Zbraním uvedl, že jich bylo vyrobeno velké množství asi 170 000 ks. Konstrukčně se jedná o moderní zbraně, které nejsou na našem území rozšířené. Nejedná se však o žádné unikáty či prototypy. Byly ve výzbroji řady armád a vyráběny v licenci více států. K historické souvislosti posuzovaných Zbraní se zbraněmi, které již má registrovány pro sběratelské účely uvedl, že mezi nimi žádná souvislost není, nejedná se o ucelenou sbírku konkrétní, nýbrž v širším pohledu sbírku zhodnotil jako samopaly, které byly ve výzbroji armád států Varšavské smlouvy (viz protokol o ústním jednání ze dne 6.4.2011, č.j. KRPA-15800/ČJ-2011-0014IY, č.j. KRPA-15802/ČJ-2011-0014IY vyhotovené Krajským ředitelstvím Policie hl.m. Prahy, odborem služby pro zbraně a bezpečnostní materiál).

Dne 20.4.2011 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým zamítl obě žádosti. V odůvodnění obou rozhodnutí bylo uvedeno, že přestože žalobce splňuje podmínky spolehlivosti, jeho činnost nebyla shledána sběratelskou, a proto došlo k zamítnutí žádostí. Správní orgán I. stupně definoval pojem „sbírka“ jako soubor předmětů majících společný vztah k výrobcí, vývojové řadě, nebo použití v určitém historickém období. Konstatoval, že přestože je žalobce držitelem 36 ks zbraní, jejich soubor nevypovídá o směru vývoje jeho sbírky. V souboru jsou totiž zastoupeny především zbraně sportovní s možností využití pro ochranu života, zdraví nebo majetku, používané u bezpečnostních složek států (ČSSR, SSSR, Izrael). Dokonce jsou zde také dva samopaly Thompson, kulomet SSSR a samonabíjecí pistole, které byly používány v období 2. světové války. Takovýto soubor zbraní nelze hodnotit jako sbírku, nýbrž jako hromadění zbraní bez sjednocujícího záměru. Vzájemný vztah Zbraní k již vlastněnému souboru zbraní žalobce tak nebyl prokázán.

V odvoláních žalobce ze dne 30.5.2011, v nichž absentovala námitka nevypořádání se správního orgánu I. stupně s tvrzením žalobce ohledně členství v občanském sdružení INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION, argumentoval žalobce obdobně, jako v podané žalobě.

Dne 13.7.2011 žalovaný rozhodl žalobou napadenými rozhodnutími tak, že odvolání žalobce zamítl a potvrdil obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění k námitce porušení zásady legitimního očekávání z důvodu předchozího získání výjimek dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních žalovaný uvedl, že tato skutečnost sama o sobě nezakládá právní nárok na udělení další výjimky. Zdůraznil, že sběratelská činnost nebyla žalobcem v tomto případě prokázána. Poukázal zejména na protokol z ústního jednání ze dne 6.4.2011, ze kterého citoval tvrzení žalobce, že nevytváří konkrétní ucelenou sbírku, nýbrž v širším smyslu sbírku samopalů, které byly ve výzbroji armád států Varšavské smlouvy. Zároveň poukázal na odlišná tvrzení žalobce v odvolání, v němž uvedl, že jeho sbírka je zaměřena na automatické zbraně, které byly ve výzbroji armád mimo jiné států Varšavské smlouvy. Žalovaný zdůraznil, že období zahrnující časově neomezenou produkci samočinných zbraní, které byly ve výzbroji, dle odvolacího tvrzení žalobce, armád mj. států Varšavské smlouvy, zahrnuje desítky typů samočinných vojenských zbraní. Takto obecně vymezená sběratelská činnost nemůže být důvodem pro udělení výjimky. Žalobce vymezil okruh sbíraných vojenských zbraní na výzbroj armád libovolného státu od zavedení samočinných zbraní do současnosti, tj. na jakoukoli střelnou zbraň, která je určena k vedení námořní, letecké nebo pozemní války např. PLDvK vz. 53/59, ráže 30mm. Poukázal na výčet zbraní kategorie A, které jsou ve vlastnictví žalobce, a to jeden samopal vz. 61, ráže 7,62 Browning, 2 ks samopal Thompson, ráže .45 ACP a .45 Auto, 1 ks samopal vz. Škorpion ráže 9 mm Luger, 1 ks kulomet vz. 26, ráže 7,92 x 33, 1 ks kulomet vz. 38/47, ráže 12,7 x 108, 1 ks samopal vz. 58, ráže 7,62 x 39, 1 ks samopal UZI, ráže 9 mm Luger. Žalovaný konstatoval, že z tohoto výčtu nelze vysledovat sjednocující záměr sbírky zbraní, neboť záměr shromáždit samočinné

zbraně všech armád nelze považovat za realizovatelný. Takového rozsahu nedosahují ani sbírky profesionální historické ústavy.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jeho vydání předcházela, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „dále jen „s.ř.s.“).

Žaloby nejsou důvodné.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 9 odst. 1 věta první zákona o zbraních zbraň kategorie A je zakázáno nabývat do vlastnictví, držet nebo nosit, pokud není dále stanoveno jinak.

Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních Policie České republiky může udělit výjimku držiteli zbrojního průkazu skupiny A nebo zbrojní licence skupiny A, F, G, H, I nebo J, který provádí sběratelskou nebo muzejní činnost. Výjimku lze udělit, pokud to neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti, a lze ji časově omezit, pokud je udělena podle písmen b) až e).

Podstatou sporu v dané věci je posouzení nezákonnosti žalobou napadených rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, a to zdali žalobce splnil zákonem stanovenou podmínku pro udělení výjimky k nabytí a držení Zbraní kategorie A pro sběratelskou činnost.

Soud nejprve poukazuje na důvodovou zprávu k zákonu o zbraních z níž vyplývá, že udělování výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních má zajistit, aby se zbraně, které jsou zařazeny do kategorie A, tedy zbraně svou povahou způsobí nejvíce ohrozit veřejný zájem na bezpečnosti, nekontrolovatelně nedostávaly do rukou široké veřejnosti. Na udělení výjimky přitom není právní nárok a správní uvážení je vymezeno poměrně široce.

Žalobce v žalobách brojil proti definicím pojmů „sběratelská činnost“ a „sbírka“, které byly správními orgány provedeny v žalobou napadených rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že správní orgány postupovaly ve věci správně, když v žalobou napadených rozhodnutí pro oba pojmy provedly odborný a objektivní výklad tak, aby bylo zřejmé, co je jimi za sběratelskou činnost a sbírku považováno. V obou případech se totiž jedná o kategorii tzv. neurčitých právních pojmů, jejichž obecné definování v právních předpisech pro jejich povahu samo není vhodné, dokonce ani možné. A jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2007, č.j. 1 As 6/2006-66 pokud zákon o zbraních stanovil příslušnému správnímu orgánu oprávnění udělovat výjimky pro držitele zbrojního průkazu A, který provádí sběratelskou činnost, pak v případech udělení výjimky pro tyto účely je nezbytné: „*tento neurčitý pojem – sběratelská činnost měl být odborně a objektivně vyložen. Správní orgán měl v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, co považuje za sběratelskou činnost a za sbírku. Sběratelskou činností může tak být např. vnímána systematická činnost, spočívající v hromadění souboru cenných, historicky ojedinělých, významných či vzácných předmětů všeho druhu, vztahujících se v tomto případě k období 2. světové války, ale také činnost, která směřuje pouze k hromadění zbraní z tohoto období*“.

Z obou žalobou napadených rozhodnutí je zřejmé, jakou konkrétní činnost považují správní orgány za sběratelskou a jaký soubor věcí je jimi považován za sbírku. Konkrétně za

„sbírku“ je jimi považován soubor předmětů, mající společný vztah k výrobci, vývojové řadě nebo použití v určitém historickém období. Za „sběratelskou činnost“ je jimi považována činnost, ve které lze vysledovat sjednocující záměr, co by chtěl účastník řízení svou sbírkou dokumentovat a jakého cílového stavu by chtěl dosáhnout.

Žalobce v žalobě vytýkal správním orgánům účelovou dezinterpretaci svých tvrzení o své sběratelské činnosti. Ze správních spisů a obou žalobou napadených rozhodnutí vyplývá, že správní orgány při posouzení jeho sběratelské činnosti vyšly z protokolu o ústním jednání ze dne 6.4.2011. V protokolu žalobce charakterizoval svou sběratelskou činnost tak, že se nejedná o ucelenou sbírku konkrétní, nýbrž v širším pohledu o sbírku samopalů z výzbroje armád států Varšavské smlouvy. Dále jednoznačně uvedl, že posuzované Zbraně nemají s ostatními zbraněmi, které vlastní, přímou souvislost. Správní orgány tato tvrzení žalobce bez dalšího převzaly a dovodily z nich jediný možný a logický závěr o neexistenci sběratelské činnosti žalobce s tím, že zde není ani žádná souvislost mezi Zbraněmi a zbraněmi, které žalobce již vlastní. Žalobce v odvolání své tvrzení upravil tak, že jeho sbírka je zaměřena na automatické zbraně, které byly výzbrojí armád mimo jiné států Varšavské smlouvy. V žalobě vysvětlil, že měl na mysli, že příslušné samopaly včetně Zbraní byly především určeny pro armády států Varšavské smlouvy, když Zbraně byly a jsou i ve výzbroji silových sborů jiných států.

Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že žalobce tvrzenou sběratelskou činnost vymezil pouze v obecné rovině, aniž by zde byl obsažen jednotící zamýšlený sběratelský záměr. Navíc výše uvedená snaha žalobce o dodatečnou konkretizaci sběratelské činnosti v odvolání na automatické zbraně, které byly výzbrojí armád mimo jiné států Varšavské smlouvy, ještě více rozšířila jeho původní velmi obecné tvrzení. Soud tak přisvědčuje správním orgánům, že výše uvedené nesvědčí o žalobcově snaze posuzované Zbraně systematicky, za určitým sběratelským úmyslem hromadit, ale de facto získat do svého vlastnictví výzbroj armád jakýchkoli států (nejen států Varšavské smlouvy) od zavedení samočinných zbraní do současnosti.

Soud zdůrazňuje, že správní orgány správně trvaly na řádném a jednoznačném vyspecifikování žalobcem tvrzené sběratelské činnosti, neboť žalobce žádal o udělení výjimek ze zákonem obecně stanoveného zákazu držení zbraní nejnebezpečnější kategorie A dle § 9 odst. 1 zákona o zbraních. Tím, že žalobce požadoval udělit výjimky z tohoto obecného zákazu, byl povinen své žádosti zdůvodnit způsobem, kterým by dostatečně ospravedlnil prolomení obecného zákazu držení zbraní kategorie A. Soud však shodně se správními orgány dospěl k názoru, že na straně žalobce se nejedná o vytvoření sbírky, nýbrž o hromadění libovolných zbraní bez jakéhokoliv vysledovatelného cíle, což nedopovídá zákonné podmínce pro udělení výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Navíc v tomto případě jak břemeno tvrzení o provádění sběratelské činnosti, tak břemeno důkazní svědčí žalobci a pokud je žalobce neunesl, znamená to pro něj neúspěch v řízení (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2007, č.j. 1 As 6/2006-66). Proto se soud neztotožnil ani s obranou žalobce, že nebylo v jeho možnostech prokázat své tvrzení o sběratelské činnosti.

Žalobce rovněž namítal, že skutkový stav byl správními orgány vyličen ke škodě žalobce v rozporu s tvrzenými skutečnostmi. Dle názoru soudu byl skutkový stav ve věci zjištěn dostatečně, a to již z protokolu o ústním jednání ze dne 6.4.2010, jehož pravost ani obsah

nebyly žalobcem sporovány. Jelikož správní orgány již na základě protokolu došly k závěru, že žalobce neunesl břemeno tvrzení o provádění sběratelské činnosti, když jeho tvrzení posoudily jako nedostatečná, nebylo již třeba, aby ve věci přistoupily k dalšímu dokazování, neboť břemeno tvrzení předchází břemenu důkaznímu. Soud podotýká, že žalobce nenamítal, že by správní orgány vycházely z nesprávných či upravených dokumentů. Námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu byla žalobcem uplatněna pouze v obecné rovině, proto soud také jen v obecné rovině konstatuje, že v dané věci neshledal rozpor mezi správními orgány zjištěným skutkovým stavem, který zcela koresponduje s obsahem správních spisů. Soud na obsah správních spisů pro stručnost odkazuje a jak je patrné z výše uvedeného, oba správní spisy byly podkladem pro soudní přezkum zákonnosti žalovaných rozhodnutí.

Žalobce namítal, že se žalovaný řádně nevypořádal s odvolací námitkou spočívající v jeho členství ve spolku INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION. Soud se s touto námitkou neztotožnil, neboť zjistil, že nebyla obsažena v žalobcových odvoláních ze dne 30.5.2011, tudíž se s ní žalovaný nemohl vypořádat. Přesto se k ní žalovaný vyjádřil ve svém písemném vyjádření k žalobám tak, že členství žalobce v daném sdružení zůstalo pouze v rovině tvrzení, neboť jej neprokázal. Soud podotýká, že na ústním jednání žalobce soudu předložil výpisy z obchodního rejstříku ze dne 18.2.2016 a kopii průkazky ze dne 1.2.2012 č. 217275, kterými měl v úmyslu prokázat tvrzení o členství. Avšak z předložených listinných důkazů nevyplývá existence žalobcova členství ve spolcích International Arms Collectors Association z.s. a INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION během správního řízení, neboť založení spolků i vznik žalobcova členství v nich je zde datováno až ke dni 15.12.2015. Navíc tvrzení žalobce o jeho členství v International Arms Collectors Association z.s. bylo na ústním jednání uplatněno nově.

Dále žalobce namítal, že se žalovaný řádně nevypořádal s odvolací námitkou spočívající v předchozí odlišné správní úvaze existence sběratelské činnosti na straně žalobce, jelikož mu bylo uděleno osm výjimek dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních pro sběratelskou činnost. Dle názoru soudu se žalovaný s námitkou dostatečně vypořádal tak, že v odůvodněných žalobami napadených rozhodnutí zdůraznil, že byť v minulosti žalobce obdržel již osm výjimek, tak ani tyto nezakládají jeho právní nárok na udělení další výjimky. Správně konstatoval, že žalobci nelze udělit výjimku dle § 9 odst. 2 zákona o zbraních, neboť v řízení o jeho žádostech nebylo zjištěno, že by Zbraně žalobci sloužily ke sběratelským účelům. Navíc pokud žalobce do protokolu z ústního jednání ze dne 6.4.2010 uvedl, že Zbraně nemají vztah k jeho dalším, již vlastněným zbraním, získaným na základě předchozích žádostí, tak bylo nadbytečné se zabývat těmito předchozími žádostmi žalobce, neboť se nejedná o obdobné ani stejné případy. Proto i na ústním jednání žalobcem předložená rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1.4.2009, č.j. KRPA – 9281/ČJ-2009-0014IY, č.j. KRPA-9284/ČJ-2009-0014IY, č.j. KRPA – 9277/ČJ-2009-0014IY má soud za nesouvisející s předmětem tohoto řízení, když žalobci jimi byly uděleny výjimky pro zbraně, které neměly (sběratelský) vztah k posuzovaným Zbraním. Proto v této věci nelze shledat porušení zásady legitimního očekávání, tj. že by v obdobných či shodných případech postupovaly správní orgány rozdílně. Závěrem soud uvádí, že rozhodování správních orgánů v dané věci nevybočilo z mezí správního uvážení, neboť správní orgány svůj postup a rozhodnutí náležitě odůvodnily. Řádně vyhodnotily i průběh správního řízení a na základě tohoto procesu dospěly ke správním právním závěrům.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. února 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková